

РЕШЕНИЕ

№ 134

гр. София, 09.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 2-РИ СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ГЕРГАНА Б. ЦОНЕВА**

при участието на секретаря **НАДЕЖДА В. ПОПОВА**
като разгледа докладваното от **ГЕРГАНА Б. ЦОНЕВА** Административно наказателно дело № 20231110214761 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от АПК, вр. чл.72, ал.4 от ЗМВР.

Инициирано е по жалба от А. Д. М., ЕГН *****, срещу индивидуален административен акт - заповед, с рег. №225зз-1171 от 07.10.2023г., издадена от Н. П. М. - полицейски орган при 01 РУ – СДВР, с която на основание чл.72, ал.1, т.1 от Закон за министерство на вътрешните работи (ЗМВР) е постановена принудителна административна мярка – фактическо задържане на лицето, което я оспорва – А. М., за срок до 24 часа.

В депозираната жалба са изложени съображения за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила от страна на издателя на заповедта, конкретизирани като липса на положен подпис от задържаното лице срещу всяко от разясненията на правата му в представената му за попълване декларация, придружаваща заповедта за задържане, както и отсъствие на конкретика на основанията, при които се предприема мярката, ограничаващо правото на защита. Оспорва се правилността на преценката на административния орган за съществуващи основания за задържане. Сочи се, че към момента на извършване на проверката за полицейските органи не е съществувало разумно предположение, че М. е държала наркотични вещества, респ. е осъществила престъпен състав. В тази връзка се обсъжда и нарушаване на принципа на съразмерност при предприемане на принудителната мярка, доколкото не е била налице опасност от извършване на противоправно деяние, необходимост от предотвратяване или осуетяване на възможността жалбоподателя да се укрие. Отправена е молба за отмяна на издадения индивидуален административен акт, като незаконосъобразен.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя - адв. И. – САК, поддържа жалбата с изложените в нея съображения. Допълва доводите си с аргументи за несъответствие на предприетото задържане с целта на закона и за прекомерността на тази мярка, доколкото към момента на нейното налагане не са били налице достатъчно обстоятелства, които в съвкупност да бъдат квалифицирани като престъпление, за което

била обвинена нейната доверителка. Отправя упрек към формата и съдържанието на протоколите за разпити на полицейските служители, които не отговаряли на изискванията на чл.139, ал.5 от НПК и поради това били дискредитирани. Не била изготвена и дактилоскопна експертиза. Моли за присъждане на разноски, като представя съответен договор за правна помощ към приложеното по делото пълномощно.

Ответникът Н. П. М. – полицейски орган при 01 РУ – СДВР, редовно призован, не се явява. Представява се от юрк. П, с пълномощно по делото, която оспорва жалбата и аргументира становище за легитимност на упражнената принуда. Подчертава, че издаването на заповедта е акт на оперативна самостоятелност на съответния полицейски орган, като по наказателното дело безспорно е било установено, че са били налице данни за извършено противоправно посегателство, доводи за което черпи от материалите по проведеното бързо производство. Оспорва тезата на процесуалния представител на жалбоподателя за компрометираност на протоколите за разпит на свидетелите. Подчертава, че при задържането на лицето е имало достатъчно основания да се предполага, че то е съпричастно към извършено престъпление, като последващото прекратяване на образуваното наказателно производство е ирелевантно за преценката на административния орган относно предприемането на мярката. Допълва, че М. е била освободена часове преди изтичането на 24-срок на мярката, което ведно с яснотата на основанието за нейното задържане, било достатъчно да се приеме, че ограничението е наложено изцяло с оглед целта, заложена в закона, респ. не е накърнен принципът на съразмерност. Моли за потвърждаване на издадената заповед за задържане. Отправя и молба за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийски районен съд, като разгледа жалбата и изложените в нея твърдения и след като се запозна със събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирано лице и съдържа всички изискуеми реквизити за нейната редовност, а разгледана по същество се явява **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

Жалбоподателят А. Д. М. е родена на XXX, в гр. София. Тя не е осъждана.

На 07.10.2023 г., около 09:00 часа, полицейски служители при 01 РУ – СДВР – ответникът Н. П. М. и колегата му Б изпълнявали служебните си задължения по опазване на обществения ред в района на ул.“Граф Игнатиев“, гр. София. На кръстовището с ул.“Солунска“ те забелязали група от три лица – две от мъжки пол и едно от женски пол, чието поведение им се сторило съмнително. По този повод органите на реда се насочили към тях. Спрели ги, легитимирали се и пристъпили към полицейска проверка. В нейния ход служителите установили самоличността на гражданите като А. М. и двама нейни приятели – МЦИ и ПРР. На отправен въпрос дали притежават забранени предмети, тримата младежи отговорили утвърдително. Споделили, че всеки носи у себе си наркотични вещества, като изразили съгласие да ги предоставят на органите на реда. Полицейските служители изготвили протоколи за доброволно предаване, с които М. и придружителите ѝ предали носените от тях общо три полиетиленови пликчета, съдържащи бяло прахообразно вещество. Всеки от тях вписал собственоръчно в съответния документ, че наркотикът е кокаин и е предназначен за лична употреба.

При тази фактология жалбоподателката и двамата ѝ спътници били отведени за изясняване на обстоятелствата по случая в сградата на 01 РУ – СДВР. Ответникът ДАГ – на длъжност „старши полицай“ в група „Охрана на обществения ред“ на Сектор „Охранителна полиция“ към 01 РУ - СДВР издал заповед с рег. №2253з-1171 от 07.10.2023г., с която на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР, на 07.10.2023 г., в 09:10 часа, А. М. била задържана за

срок до 24 часа за „притежание на НВ чл.354а НК“. Жалбоподателката се запознала със съдържанието на заповедта и я подписала. Била ѝ връчена декларация за правата на задържано лице, която тя попълнила и подписала. Задържането ѝ било вписано и в книгата за задържани лица, водена в структурното подразделение на СДВР. В съответната графа като основание за тази мярка било въведено основание за задържането ѝ, идентично на отразеното в издадената заповед. М. била освободена от арестните помещения на 01 РУ – СДВР в 16:20 часа, на 07.10.2023 г.

Било образувано бързо производство за престъпление от общ характер по чл.354а, ал.5, вр.ал.3, т.1 от НК, по който повод била заведена пр.пр.№44772/2023 г. по описа на С. (СРП). В неговия ход в качеството на свидетели били разпитани полицейските служители М. и колегата му Б. Била изготвена експертна справка, с №2837-Х/2023 г. Според нейното заключение, изследваният обект, предаден доброволно от жалбоподателката, съдържал кокаин, с нето тегло 0,21 грама. Така откритото вещество е включено в Списък I „Растения и вещества с висока степен на риск за общественото здраве поади вредния ефект от злоупотребата с тях, забранени за приложение в хуманната и ветеринарната медицина“ от Наредбата за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични, приета на основание чл.3, ал.2 и ал.3 от Закон за контрол върху наркотичните вещества и прекурсорите. При проведени химически изследвания било установено, че и носените от приятелите на жалбоподателката вещества са реагирали като кокаин, с близки по стойности грамажи. Разследващите органи събрали и доказателства за чистото съдебно минало на М., И и Р.

При така установените факти, с постановление от 17.10.2023 г., наблюдаващия прокурор при С. прекратил наказателното производство по пр.пр. №44772/2023 г., образувано и водено за престъпление по чл.354а от НК. Видно от мотивите на акта, било прието, че извършеното деяние само формално осъществява признаците от състава на престъплението. Изводът се налагал с оглед ниската стойност и грамаж на откритото във владение на М. и всеки от приятелите ѝ вещество, респ. чистото съдебно минало на авторите на престъплението. С тези аргументи обществената опасност на проявата била споделена като явно незначителна, а деянието се отличавало с малозначителност, по смисъла на чл.9, ал.2 от НК.

Така изложената фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото доказателства и доказателствени средства, а именно: заповед за задържане на лице, с рег. №2253з-1171/07.10.2023 г., протокол за обиск на А. М., декларация за правата на задържано лице, попълнена от А. М., разписка за върнати вещи и пари на задържаното лице, удостоверение от Отдел „Човешки ресурси“ – СДВР за заемащата към 07.10.2023 г. длъжност от ответника Н. М., съпроводително писмо от СРП, вх. №316992/08.11.2023 г. по описа на СРС и копия на материали, съдържащи се в пр.пр. №44772/2023 г. по описа на СРП, сред които постановление за прекратяване на наказателно производство, съобщение за започване на бързо производство, докладна записка от полицейски служител Н. М., заповеди за задържане, декларации и протоколи за обиск, писмени сведения от А. М., П Р и М И, протоколи за доброволно предаване, протоколи за разпити на Н. М. и Б Б, постановление за назначаване на експертна справка, протокол за експертна справка №2837-Х/2023 г., снимка на плик с първоначални опаковки, справки за съдимост на М., Р и И, писмено мнение на разследващ полицай по чл.235 от НПК, писмо от 01 РУ – СДВР, с вх.№318030/09.11.2023 г. по описа на СРС, с приложения – копие на книга за задържани лица, пълномощни за процесуално представителство.

Изброените по- горе доказателствени материали са обективни, отличават се с достоверни дати, взаимно се допълват и разкриват синхрон, поради което следва да бъдат възприети без резерви, като изясняващи обстоятелствата по настоящия спор. В своята съвкупност протоколите за доброволно предаване, за разпити на полицейските служители,

експертната справка, ведно с изготвената докладна записка на полицейския патрул и събраните предварителни писмени сведения от жалбоподателката и нейните придружители, предлагат възможност с категоричност да се установи, че на 07.10.2023 г. действително правоохранителните органи са спрели за проверка трима младежи, сред които и А. М. и непосредствено са констатирали, че всеки от тях държи у себе си полиетиленово пликче, съдържащо бяло прахообразно вещество, за което е споделено, че представлява кокаин. Данните за така констатираната проява са станали не само непосредствено достояние на полицейските органи, но са послужили и за инициране на наказателна процедура. Изводите не се оборват от възраженията в жалбата. Те са съсредоточени върху отсъствието на доказателства за извършеното деяние, чието авторство би могло да се адресира към М., които обстоятелства обаче не се явяват предмет на настоящото административно по своя характер производство, доколкото обосноваването на предприетата принудителна административна мярка не е поставена в зависимост от доказаността на повдигнато в хода на паралелно или впоследствие развивалата се наказателна процедура обвинение. Съдът не споделя и аргументите на жалбоподателя, свързани с формата на протоколите за разпит на свидетелите в хода на бързото производство. От една страна, констатацията, че двата процесуални документа, съпоставени помежду си, разкриват идентичност на вписания текст, самостоятелно не е в състояние да компрометира тяхното съдържание и възможността да бъдат ценени като доказателствени източници, при отсъствие на други поставящи под съмнение достоверността им материали. Напълно резонни са съображенията на доверителя на ответника, че този резултат е напълно възможен при поставяне на еднакви въпроси към лица, които са били поставени в идентични условия на наблюдение на събитията, за които те предоставят сведения. От друга страна, опорочаването на реда за провеждане на действия по разследването, хипотетично, би могло да бъде пречка за ползването на събрания доказателствен материал в образуваното досъдебно производство. В административното производство протоколите за разпит следва да бъдат ценени като писмени доказателствени средства - официални свидетелстващи документи, изготвени от длъжностно лице, в кръга на служебните му правомощия, доколкото съдържанието им не е било оборено посредством нови доказателства, представени от жалбоподателя. Те са подкрепени от протоколите за доброволно предаване, съставени и подписани от жалбоподателката и нейните спътници на мястото на проверката и към момента на тяхното задържане, от заключението на физикохимичната експертна справка. В допълнение следва да се посочи, че дори и протоколите със свидетелски показания да бъдат изключени от доказателствената съвкупност поради съществуването на пороци в тях, този факт не разколебава извода за съществуващо изначално основание за задържане, доколкото към момента на реализираното задържане на А. М., с оглед факта на предаване от нейна страна на плик с прахообразно вещество, за което е споделила, че е наркотик (удостоверено надлежно в протокол за доброволно предаване), за полицейските служители е било несъмнено, че съществуват данни за извършено от нея престъпление.

Съдът се доверява в изводите си на вписаното в атакуваната в настоящото производство заповед за задържане и приложените към нея протокол за обиск, декларация и разписка за върнати вещи и пари. От тях се извеждат фактът на задържане на А. М. в арестните помещения на 01 РУ – СДВР, продължителността на така наложената принудителна мярка и връчването на издадените по този повод книжа на лицето, срещу което тя е предприета. В отговор на възраженията на жалбоподателя, съдът не открива пороци в съдържанието на подредената към материалите по делото декларация за права на задържано лице. Законът не поставя изискване срещу всяко от разясненията на права в този документ да се полагат подписи на декларатора. Запознаването на задържаната със съдържанието му е удостоверено в достатъчна степен от попълването на съответните графи лично от М. и удостоверяването на това обстоятелство посредством подписа ѝ, различаващ се в графа „задържано лице“, истинността на който не бе оспорена в хода на настоящото

производство.

Кредитира се от съда и приложеното към материалите по настоящото дело удостоверение от Отдел „Човешки ресурси“ – СДВР – официален документ, предлагащ информацията относно заеманата длъжност от издателя на обжалваната заповед за задържане към датата на нейното изготвяне.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Разпоредбата на чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР предвижда задържане на граждани от органите на МВР като вид принудителна административна мярка (ПАМ). Същата, по смисъла на чл.22 от Закона за административните нарушения и наказания, има за цел да предотврати възможността лицето, спрямо което тя се предприема, да се укрие или да извърши престъпление. За нейното прилагане е нужно да се разкриват данни за авторство или за възможна съпричастност към извършено в обективната действителност престъпно посегателство от страна на субекта, който я търпи. Законът не поставя изискване за убеждение в безспорната доказаност на авторството и вината на лицето в извършеното престъпление, доколкото тези обстоятелства са част от предмета на доказване в наказателното, а не в административното производство, каквото по своята същност е развиващото се по реда на чл.72 ЗМВР, вр.чл.145 и сл. от АПК. Достатъчно за налагане на мярката се явява и наличието на „данни“ за осъществено престъпление, които могат да бъдат обективирани писмено или дори устно. В този смисъл и оперативната самостоятелност, с която разполага органът, пристъпващ към нея, има за свои предели единствено преценката дали да издаде или да откаже да издаде заповедта, когато приеме, че се разкриват законовите предпоставки.

Проверката на съда в производствата по оспорване на административни актове, издадени при оперативна самостоятелност, съгласно чл.169 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), се съсредоточава върху наличието на оперативна самостоятелност за органа, издал заповедта и спазването от негова страна на изискването за законосъобразност на административните актове. Разпоредбата на чл.168, ал.1 от АПК предписва, съдът в производството да не бъде обвързан от основанията, посочени в жалбата, с която е сезиран, но да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 от АПК. Законният текст, към който чл.168, ал.1 от АПК препраща, предвижда като условие за валидност на обжалваните административни актове кумулативната даденост на следните предпоставки: издаването им от компетентен орган, в изискуемата от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила, в унисон с материалноправните разпоредби и без противоречия с целта на закона. От значение се явява и съответствието на наложеното ограничение по чл.72, ал.1 от ЗМВР с принципа за съразмерност в административното производство, прокламиран от чл.6, ал.2 – ал.4 от АПК – да не се засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава, да не са възможни по-благоприятни мерки, с които да се постигне тази цел, да не съществуват повече от една законосъобразни възможности в обхвата на дискрецията.

Следвайки обсъдената хронология в преценката относно законосъобразността на обжалваната заповед за задържане, този съд намира, че няма основание да се коментира порок в нея по отношение компетентността на органа, който я е издал. Неин издател е полицейски орган, в кръга на неговите правомощия, съгласно чл.72, ал.1 от ЗМВР. Според чл.57, ал.1 от ЗМВР, сред полицейските органи, осъществяващи дейности по чл.6, т.1-3, т.7 - 8 от ЗМВР са и органите на областните дирекции на МВР, каквато е СДВР със своите подразделения. Прието и неоспорено по делото като доказателство е удостоверението от Отдел „Човешки ресурси“ – СДВР относно заеманата от Н. Мехайлов към 07.10.2023 г. длъжност „старши полицай“ в група „Охрана на обществен ред“ на сектор „Охранителна полиция“ към 01 РУ – СДВР. С тези аргументи следва да се приеме, че той е имал

правомощие да реализира задържане по реда на чл.72, ал.1 от ЗМВР.

Атакуваният индивидуален административен акт е издаден в предвидената от закона писмена форма и съдържа всички изискуеми от закона задължителни реквизити, предвидени в разпоредбата на чл.74, ал.2, т.1 и т.3-6 от ЗМВР. Отразен е органът, който го е издал, лицето, срещу което е издаден, правото на превод, възможностите за оспорване на заповедта по административен и съдебен ред и сроковете за това. Фигурира разяснение на правата на задържания, ведно с отразяване на законовите основания за издаването на административния акт. Копие от него е връчено на жалбоподателката, която се е подписала в уверение на факта, че е получила същото и че се е запознала с него.

Съществен реквизит е посочен в нормативния регламент на чл.74, ал.2, т.2 от ЗМВР, съгласно който заповедта за задържане следва да съдържа „фактическите и правните основания за задържането“. Изискването е въведено с оглед обезпечаване необходимостта от мотивиране на акта от правна страна и с посочване на конкретните фактически основания, послужили за законосъобразното упражняване на правомощията на полицейския орган по ограничаване на правото на свободно придвижване на лицето, срещу което се предприема ПАМ. Правното основание в издадената заповед е вписано като чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР. Посочената разпоредба предвижда, че „полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление“. Така подбрано то напълно съответства на доказателствата по преписката, които недвусмислено указват наличие на данни за извършено престъпление (срещу народното здраве - държане на наркотични вещества) и вероятна съпричастност на жалбоподателката към неговото авторство към датата на нейното задържане. Фактическото основание за издаване на индивидуалния административен акт е очертано словесно в съответната графа като: „притежание на НВ по чл.354а от НК“. Така представено, описанието на относимите факти е достатъчно, за да гарантира правото на А. М. да узнае за какво се предприема ограничението върху личната ѝ правна сфера. Конкретизирана е престъпната дейтелност с нейните основни елементи, като става ясно, че се касае за престъпление против общественото здраве, свързано с държане на наркотични вещества. Липсва изрично законово указание в заповедта за задържане да се посочва детайлна информация по казуса – къде и какво е намерено, респ. какво е заявено от задържаното лице по този повод и пр. Без значение се явява и отразената правна квалификация, доколкото последната към този ранен етап от развитие на производството не може да бъде окончателна, а от друга страна, тя се определя не от прилагания ПАМ, а от органите по разследването. Предоставената фактическа информация е лаконична, но не дотолкова, че да ограничи правото на защита на задържаното лице. Още повече че преди задържането си, М. е участвала при съставяне на протокол за доброволно предаване, с който лично е предоставила държания в свое владение наркотик на полицейските органи, вписвайки в документа, че веществото е за лична употреба. Поради това остава извън съмнение, че тя е била наясно защо е ограничено правото ѝ на свободно придвижване и е конвоирана към сградата на районното управление. Отразено словесно в заповедта се явява изпълнителното деяние на престъплението по чл.354а от НК, следвано от съкращението „НВ“ и относимата към него цифрова квалификация. Така поднесен, текстът недвусмислено указва, че с ползваната абrevиатура е обозначено именно „наркотично вещество“. Използваната кратка форма е често срещана, поради което и с оглед обстановката, в която е реализирано задържането и извършените в присъствието на самата жалбоподателка действия, предхождащи задържането ѝ, утвърждава убеждението у съда, че тя е разбрала напълно фактическото основание за наложената ѝ принудителна мярка.

В обобщение, индивидуализираните в заповедта обективни параметри на фактическото основание са достатъчни, за да се формира заключение за евентуална съпричастност на жалбоподателя към престъпление от конкретен вид. С оглед характера на ПАМ, законът не поставя изискване описанието на обстоятелствата относно задържането да съответстват по своето съдържание на критериите за законосъобразност на постановлението

за привличане в качеството на обвиняем, въведени с нормата на чл.219 от НПК. Обжалваният индивидуален административен акт съдържа нужната информация, която предоставя възможност на задържания ефективно да оспори законосъобразността на мярката, като в него фигурират релевантните факти, известни на компетентните органи относно деянието и предполагаемия деен, при съобразяване на стадия на наказателната процедура, която в конкретика все още не е била иницирана и е предстояла (в този смисъл и решение на СЕС от 25.05.2023 г. по преюдициално дело C-608/21).

В процесния случай, действайки в рамките на своята оперативна самостоятелност, полицейският орган е разполагал с достатъчно данни, от които да се направи обосновано предположение, че задържаното лице е съпричастно към определено противоправно деяние. Изводът се налага от обстоятелствата, които се разкриват от доказателствения материал по делото. Те сочат, че към момента на задържането полицейските служители от 01 РУ – СДВР са се самосезирали и са предприели конкретни действия по пресичане на вече реализирано престъпление от общ характер от момента, в който спрени от тях за проверка лица са съобщили, че упражняват фактическо владение върху наркотични вещества. Обстоятелството, че последните са били закупени за лична употреба е ирелевантно, доколкото то не се явява изключващо отговорността. В подкрепа на тези твърдения са били предоставените от тримата младежи, в това число и от М., полиетиленови пликчета, съдържащи бяло прахообразно вещество, за което притежателите са признали, че представлява високорисков наркотик - кокаин. За неговото изземване и осигуряване като веществен доказателство за нуждите на образуваното по- късно бързо производство полицейските органи са съставили и протоколи за доброволно предаване. Тези обстоятелства насочват, че към момента на издаване на обжалваната заповед за задържане полицейските органи са разполагали с достатъчно данни за противоправно поведение на А. М., което може да се квалифицира като престъпление от общ характер. В съответствие с Тълкувателно решение №16 от 31.03.1975 г. на ОСГК органът, издал процесната заповед, е споделил мотивите и фактите и в изготвената по случая докладна записка, в която е посочил изрично, че жалбоподателката е задържана във връзка с разкрито държане на наркотични вещества и по повод подозрение срещу нея в тази насока. Обсъдените фактически установявания не са общи и абстрактни и водят до еднозначен извод, че са съществували достатъчно данни, сочещи на извършено престъпление по чл.354а от НК и съпричастност към него от страна на задържаната М.. Предприетото фактическо ограничение е в синхрон и със съображенията в решение от 24.06.2014 г. на ЕСПЧ „Петков и Профиров срещу България“. В тях е застъпено становището, че за наличието на обосновано предположение за отношението на едно лице към извършено престъпление, следва да са установени факти и да е събрана информация, които биха убедили един обективен наблюдател, че въпросното лице може да е извършило престъпление.

В отговор на възраженията на жалбоподателя за немотивираност, съдът следва да сподели отново, че задържането по реда на чл.72 от ЗМВР, като вид принудителна административна мярка, има за цел да предотврати възможността на лицето да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие. Възможността за приложение на ПАМ е свързана с разкриването на престъпление, а не с наличието на вече доказано такова. В този смисъл и за задържането за срок до 24 часа по реда на ЗМВР не е нужно да бъдат събрани доказателства, установяващи въпросите за деянието, вината и отговорността, по смисъла на НК, още по- малко да се вписва окончателна правна квалификация на извършеното, което се явява изключително правомощие на наблюдаващия досъдебното производство прокурор. В случая се касае за административна дейност, която е обусловена единствено от формирано предположение относно участието на лице в конкретно престъпно посегателство. Законовият термин, употребен в нормата на чл.72 от ЗМВР – „данни“, визира достатъчност на информация, обосноваваща извод, че съществува вероятност задържаният да е извършител на престъпление, което именно поражда и

правомощието на полицейския орган да пристъпи в условията на оперативна самостоятелност към налагане на мярката. Това понятие обаче не следва да се дефинира като аналог на „достатъчно данни“, по смисъла на чл.207, ал.1 от НПК, още по-малко на „доказателства“, по смисъла на чл.219 от НПК. Не разкрива правно значение и дали ще бъде образувано досъдебно производство, респ. дали образуваното ще бъде прекратено поради недоказаност на фактическите твърдения, послужили като достатъчно данни за неговото образуване. (в този смисъл и Решение №6868/22.11.2021 г., по адм. д. №7411/2021г. на АССГ). В този смисъл, действията на полицейския орган, издал обжалваната заповед, не биха били опорочени, дори да се приеме, че след извършените действия по разследването в хода на досъдебното производство е настъпило известно разколебаване на подозрението, поради преоценка на доказателствените източници и извод относно липсата на изискуемата степен на обществена опасност на деянието, поради неговата малозначителност. Събраните в хода на протеклата наказателна процедура материали не внасят съмнение и в тезата, че към датата на издаване на заповедта за задържане за органа е съществувало основание да се довери на наличните първични данни за поведението на задържаната. Не е било обективно възможно всички обрати на процесуалното развитие на делото да бъдат обхванати от съзнанието на полицейския служител. Още повече че към момента на задържането на М. и нейните спътници ответникът М. не е разполагал с достатъчно информация за тяхното съдебно минало, включително за обстоятелствата, при които е държан наркотикът от жалбоподателката. Още повече че те хипотетично са могли да обосноват и подвеждане на фактите под по-тежка правна квалификация, обуславяща необходимост от допълнителна задълбочена проверка, но и от продължаване на ограничението върху правната сфера на М.. Поради това и част от критериите за законосъобразност на заповедта са свързани с посочване на информация, а не на квалификация на деянието на задържаното лице. В конкретния случай съдържанието на заповедта обективира в достатъчна степен достъпно и пълно описание на фактическите и правни основания за нейното издаване, за да разбере задържаният причините за неговото въдворяване в арестното помещение на 01 РУ – СДВР. Релевираните в обратния смисъл аргументи от жалбоподателя са неподкрепени от събрания по делото доказателствен материал, поради което и се разглеждат от съда като неоснователни.

За тази съдебна инстанция наложената принудителна административна мярка разкрива съответствие с целта на задържането. Според разпоредбите на чл.66 и чл.67 от ЗМВР полицейските органи са длъжни да вземат мерки за отстраняване на условията и причините, които могат да доведат до извършване на престъпление и други нарушения на обществения ред, както и да вземат всички мерки, с които да предотвратят или да подпомогнат разследването на престъпления. В конкретния случай, видно от събраните по делото доказателства, временното фактическо ограничение на правото на свобода на жалбоподателката е предприето, за да се пресече едно установено на място престъпление, да се възпрепятства възможното укриване на лицето или осуетяването по друг начин на наказателното преследване, както и да се съдейства за изясняването на конкретния случай, така е да се гарантира извършването на обективна преценка, дали следва да се предприемат и последващи мерки, свързани с ограничаване правото на свободно придвижване на М.. Така наложената ПАМ е имала за цел да неутрализира вероятното въздействие на установената като извършител върху доказателства, свързано с тяхното укриване, съчетано с гарантирането на възможност на органите на МВР да проведат и други действия, по реда и способите на НПК, с които да се проверят първоначално установените данни за извършено престъпление по чл.354а, ал.3 от НК. В потвърждение на това се явява и освобождаването на М. седем часа след нейното фактическо задържане, през който период активно са извършвани действия по разследването, насочени към изясняване на обстоятелствата от значение за случая.

Принудителната административна мярка, която черпи своите основания от чл.72, ал.1

от ЗМВР, ограничава правото на свободно придвижване на правните субекти, спрямо които се прилага. Поради това и законът поставя изискване, към нея да се пристъпва по изключение. Административният орган дължи преценка дали задържането на вероятния извършител на едно престъпление е оправдано от гледна точка на наличието на общите предпоставки за прилагане на ПАМ. Анализът обхваща и наложителността на мярката с оглед поведението на лицето, предмета на престъплението и нуждите на разследването. Според принципа на съразмерността, прогласен с чл.6, ал.2 от АПК, като вид ПАМ, задържането следва да бъде упражнено при условие, че не се засягат права и законни интереси в по-голяма степен от необходимото за целта, за която е издадена заповедта. В конкретния случай това начало на административния процес не е погасено, тъй като задържането е обосновано от нуждата да се преустанови едно престъпление, а дори и да се реализира превенция срещу евентуално друго бъдещо посегателство, както и да се съберат възможно най-много сведения за обстоятелствата, при които е намерило проявление противоправното деяние. Не следва да се игнорира и условието, ограничението да се налага само когато резултатът не може да бъде постигнат по друг начин. В случая жалбоподателката е спряна на улицата, като не само у нея, но и у двамата ѝ спътници са установени наркотични вещества, което е налагало незабавна проверка, при какви обстоятелства те са ги придобили, дали се касае само за държане или и за държане с цел разпространение, респ. проявна форма на разпространение, както и доколко някой от тримата има отношение към подобно противоправно поведение. С оглед така изтъкнатите обстоятелства, то очевидно е била завишена нуждата от временно ограничаване на правната сфера на М., така че да се предотврати дори вероятността от нейното укриване.

По делото не са събрани доказателства и за здравословно състояние на жалбоподателката, което да налага изводи за непропорционалност на наложената мярка. Видно от приложената към заповедта декларация за правата на задържано лице, М. е вписала особеностите на своя здравен статус, а сред представените като копия материали от воденото по случая бързо производство не се откриват медицински документи, удостоверяващи наложителност на медицински преглед по време на прилаганата срещу ПАМ, която да е игнорирана и по този начин да е възникнала непосредствена опасност за здравето и живота на задържаната от самия факт на упражнявано срещу нея фактическо ограничение.

Предвид изложените съображения, този съд приема, че задържането на А. М. се явява пропорционално на нуждата от пресичане и превенция на престъпното поведение и предотвратяване на допълнителни вредни последици от него. То се явява и съответно на събраните към ранния етап от развитие на образуваното в условията на неотложност досъдебно производство, развиващо се по данни за престъпление по чл.354а, ал.3 от НК. Налага се извод, че оспорваната заповед е била издадена и в съответствие с целта на закона.

Предвид изхода на настоящия спор, на основание чл.143, ал.3 от АПК, чл.144 АПК, вр.чл.78, ал.8 от ГПК и Тълкувателно решение №3/13.05.2010 г. на ВАС, по т.д.№5/2009 г., органът, издал оспорената заповед за задържане има право на разноси за юрисконсултско възнаграждение. Изводът се налага предвид реализираното пред съда за полицейския орган процесуално представителство от страна на юрисконсулт при СДВР, надлежно упълномощен. Съобразявайки фактическата и правна сложност на делото – протичането му в едно заседание и събрания доказателствен материал, чийто обем не поставя значителна сложност пред неговия анализ, на основание чл.78, ал.8 от ГПК, вр.чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр.чл.24 от Наредба за заплащането на правната помощ, съобразно вида и количество на извършената дейност, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на СДВР сумата от 80,00 (осемдесет) лева за юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран, на основание чл.172 и чл.172а от АПК, Софийски районен съд, НО, 2 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба вх. №289709/17.10.2023 г. , подадена от А. Д. М., ЕГН *****, насочена срещу Заповед за задържане №225зз-1171 от 07.10.2023г. , издадена от полицейски орган Н. П. М., заемащ длъжност „старши полицай” при 01 РУ – СДВР.

ОСЪЖДА жалбоподателя А. Д. М., ЕГН *****, да заплати в полза и по сметка на Столичната дирекция на вътрешните работи сумата от **80,00 (осемдесет) лева**, представляваща **разноски** за един юрисконсулт.

Решението може да се оспорва с касационна жалба и/или касационен протест в 14-дневен срок по реда на Глава XII от АПК пред Административния съд – София-град, който срок за жалбоподателя и за ответника по жалбата тече от днес, а за прокурора – от датата на уведомяването му.

Съдия при Софийски районен съд: _____